

El nou paper dels avis

El regal de conviure amb els més savis de la família

Joana Lara.

Centre de Salut Mental d'Adults (CSMA)
 Sant Pere Claver – Fundació

La jubilació ha canviat molt a causa de la crisi econòmica i la nova realitat social que dibuixen situacions familiars completament diferents. El nou escenari ha fet que moltes persones grans convisquin amb els seus fills i els seus néts a la mateixa llar. Si aquesta convivència s'enfoca de manera positiva el rol de l'avi pot ser molt important i enriquidor per a tota família. Si es té la sort de tenir un avi savi a casa se l'ha de cuidar i treure-li partit.

de cures els hi poden posar. Moltes famílies han de treure els avis de la residència perquè no la poden pagar i necessiten les seves nòmines. I si l'avi no té una demència, els farà un doble favor perquè podrà cuidar d'algun nét. Encara que només sigui amb la seva presència, que és molt valuosa, es produeix un intercanvi mutu de cures entre néts i avis cuidant-se recíprocament.

Va haver-hi una època en què vam pensar que viuríem una jubilació dels turistes alemanys que s'havien comprat cases a les costes. Però s'han desdibuixat les jubilacions avantatjoses amb moltes més responsabilitats, ni haver de rendir comptes a ningú.

Avui en dia és freqüent trobar-se a la consulta persones grans que estan jubilades o cobrant una pensió, i que són les úniques que reben diners a final de mes en els seus grups familiars –de vegades, molt grans–. També és habitual trobar-se persones de mitjana edat que viuen amb els pares ancians, perquè s'han quedat sense feina, recursos ni diners. O algun nét que se'n va a viure amb els avis per repartir despeses.

Actualment la realitat social, la crisi econòmica i les situacions familiars han canviat. Els avis retirats a la caseta amb parcel·la, regant les seves plantetes, jugant a les dominos i a la petanca, xerrant a la perruqueria, berenant en una terrasetta, bevent tardes, passejant el seu gosset... O rebent els néts dies puntuals a la setmana a dinar familiar dels dissabtes... Tot això ho veiem molt poc.

Com també veiem menys avis en una residència. S'havien fet crítiques de famílies que abandonaven els seus avis i els aparcaven en una residència. De ben segur que n'hi havia, però és que ara ni per necessitat

"Els avis són per amb més experiències, pensaments i emocions"

La convivència entre tres generacions torna

"La vellesa proporciona sentit de lentitud i, en la societat ràpida on"

Ja fa uns anys que s'està tornant a la convivència entre tres generacions. Les famílies tenen sort poden tenir prou espai a la seva llar per respectar l'espai de cadascú. Com en altres aspectes, hi ha famílies que s'han beneficiat d'aquesta situació i han enfortit els seus vincles, el coneixement mutu, ha obert rutes comunicatives, han aconseguit sumar recursos, i fins i tot ser creatius organitzant-se i reestructurant la convivència. Això va amb el tarannà i l'esperança de la família. Hi ha persones que acostumen a tenir bon humor i són facilitats per a la convivència i bon ambient, uns elements molt rellevants per contenir i

vivim, fa entrar en una altra dimensió als més joves"

dificultats del dia a dia.

Aquí els avis tenen un rol molt important. Són persones amb més experiències, pensament i emocions. Si no presenten demència poden ser la vida de tota la família ja que els hi proporciona memòria familiar i històrica, intimitat i continuïtat de la intimitat familiar. La vellesa fa anar més lent i aquest sentit de lentitud possible en la societat ràpida on vivim fa entrar en

dimensió als més joves.

És cert que els avis no tenen força ni resistència física, però tenen la resistència emocional que els pot fer semblar de podran agafar al bebè, però si li cantaran, l'acaronaran i li parlaran fins que es consoli i se senti acompanyat. Poden clares les emocions, el discerniment entre allò que és convenient i allò que no ho és, entre la salut real i la malaltia, el benestar i el malestar, o entre les bones i males intencions.

No tots els avis arriben a *la saviesa*, però és més probable que un avi sigui *savi* que no pas un adult de quaranta anys. Sort de tenir un avi savi a casa se l'ha de cuidar i treure-li partit. Tenir una persona amb la fortalesa necessària per afrontar la mort i al deteriorament físic propi de la nostra naturalesa limitada i finita mantenint motivacions creatives i pensaments acurats.

Llegeix més articles a "**la càpsula**"

Visita la web de **Sant Pere Claver - Fundació Sanitària**

C. Vila i Vilà, 16 08004 Barcelona | Tel. 93 442 39 03 | info@spcsalut.org | www.spcsalut.org